

Ressurser i opplæringen, 2009

I rapporten "Øre for læring – Ressurser i grunnskole og videregående opplæring i Norge 2003–2008" har Frischsenteret, etter oppdrag fra Utdanningsdirektoratet, analysert ulike mål på ressursinnsatsen i grunnopplæringen.

RAPPORT | SIST ENDRET: 18.06.2009

Tittel:

Øre for læring – Ressurser i grunnskole og videregående opplæring i Norge 2003-2008

Rapporten:

[Last ned rapporten hos Frischsenteret \(PDF\)](#)

Forfatter:

Torbjørn Hægeland, Lars J. Kirkebøen og Oddbjørn Raaum

ISBN:

978-82-7988-096-7 (Nettutgave)

Utgiver:

Frischsenteret

År:

2009

Rapporten viser endringer i ressursinnsats over tid, forskjeller mellom kommuner eller fylker i ressursinnsats, og forklarer hvorfor noen kommuner og fylker bruker mer eller mindre enn andre.

Rapporten omfatter kommunale grunnskoler og fylkeskommunale videregående skoler. Privatskoler og spesialskoler er ikke inkludert.

Grunnskolen

Analysene viser at det, som for tidligere år, er stor variasjon mellom kommuner i driftsutgifter per elev. Forskjellene mellom kommuner har vært relativt stabile de siste årene. Rundt 75 prosent av denne variasjonen kan tilskrives forhold som kommunene ikke kan påvirke, slik som elevtall og

bosetningsmønster. Frie inntekter har også en klar og signifikant effekt på utgiftsnivået i kommunen. Jo rikere kommunen er, jo mer penger bruker den (også) på skole.

Omfanget av spesialundervisning, målt som andel av læretimer totalt, økte fra 2008 til 2009. Økningen fra årene før fortsatte og i overkant av 15 prosent av alle lærertimer i grunnskolen er i 2009 definert som spesialundervisning.

Bruken av assistenter, målt som forholdet mellom assistentårsverk og årsverk undervisningspersonale, har økt de siste årene. Økningen fra 2008 til 2009 var noe svakere enn året før. I 2009 er det i gjennomsnitt ett assistentårsverk pr. 7,2 årsverk undervisningspersonale i norsk grunnskole

Videregående skole

Variasjonen mellom fylkeskommuner i driftsutgifter per elev er mindre enn mellom kommuner. Analysene viser at mellom 40 og 50 prosent av variasjonen mellom fylkeskommuner kan tilskrives forskjeller i økonomi (frie inntekter), mens under 1 prosent kan tilskrives forskjeller i elevtall eller andel søkere til yrkesfaglige utdanningsprogram. Også for fylkeskommunene er det stor grad av stabilitet over tid når man ser på hvilke som bruker mest eller minst.